

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 583/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 3/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 4/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a 5/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Žilinská cesta 130, Piešťany, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. PN-7C/179/2008-1718 z 10. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. augusta 2023 a doplnenou 7. septembra 2023 a 29. septembra 2023 domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania. Sťažovatelia žiadajú aj odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia sa žalobou podanou 15. februára 2007 domáhali určenia vlastníckeho práva k lesným pozemkom. Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 8. novembra 2017 v spojení

s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 9. januára 2019 bola žaloba právoplatne zamietnutá z dôvodu, že ako žalovaný mal byť označený vlastník, teda Slovenská republika, a nie [REDAKOVANÉ], ktorý je len správcom štátneho majetku. Žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Okresný súd Piešťany uznesením vyššieho súdneho úradníka z 9. augusta 2019 priznal žalovanému náhradu trov konania 106 517,75 eur. Pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), t. j. z hodnoty sporu. Hodnota nehnuteľností predstavuje 9 550 435,62 eur, čo vyplývalo z ohodnotenia nehnuteľností predloženého žalovaným. Odmena za jeden úkon právnej služby poskytnutý právnym zástupcom žalovanému je 19 529,81 eur. Sťažovatelia sa k vyčísleniu náhrady trov, ktoré žalovaný predložil, nevyjadrili, preto Okresný súd Piešťany považoval ohodnotenie nehnuteľností žalovaným za nesporné.

4. V sťažnosti podanej podľa Civilného sporového poriadku sťažovatelia namietali, že zo súdneho spisu nemožno zistiť, aká bola hodnota vecí, ktorých sa spor týkal, pri začatí poskytovania právnej služby žalovanému jeho právnym zástupcom, pričom ich hodnotu je možné objektívne zistiť len s nepomernými ťažkosťami, a to i vzhľadom na to, že prevažnú časť hodnoty pozemkov predstavujú porasty nachádzajúce sa na pozemkoch ako ich súčasť. Zistenie, aké porasty sa na sporných pozemkoch nachádzali v čase začatia poskytovania právnej služby a aká bola ich hodnota, by si vyžadovalo rozsiahle dokazovanie. Preto mal Okresný súd Piešťany pri vyčísľovaní náhrady za jeden úkon právnej služby postupovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Sťažovatelia namietli aj nesprávne uplatnenie sadzby dane z pridanej hodnoty (tá do 31. decembra 2014 predstavovala 19 %, nie 20 %) a priznanie náhrady trov za pojednávanie konané 16. januára 2014.

5. Uznesením zo 17. decembra 2020 sudca Okresného súdu Piešťany zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovatelia sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 1 403,25 eur. Dôvodil, že žalovaný v ohodnotení sporných nehnuteľností doručenom súdu netvrdil, aká bola hodnota nehnuteľností ku dňu začatia poskytovania právnej služby (t. j. k 8. januáru 2010, prípadne ku dňu prevzatia zastupovania novým zástupcom v roku 2012), a keďže v predmetnom podaní žiadny konkrétny časový údaj neuviedol, nie je možné aj napriek absencii popretia zo strany sťažovateľov dospieť k záveru, že zo spisu vyplýva nesporné skutkové tvrdenie o hodnote nehnuteľností ku dňu začatia poskytovania právnych služieb. Sudca posudzoval aj to, či z obsahu spisu nevyplýva hodnota sporných nehnuteľností. Dospel k záveru, že žalovaným predložený znalecký posudok č. 17/2020 určuje hodnotu nehnuteľností k 7. februáru 2007, teda tri roky pred začatím poskytovania právnej služby. Ďalší znalecký posudok predložený žalovaným (č. 27/2020) by síce mohol byť spôsobilý viesť k uneseniu dôkazného bremena týkajúceho sa hodnoty sporu, avšak bol predložený pred rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľov len z dôvodu, že rozhodnutie bolo oddialené zjavným zneužitím procesných práv žalovaného, resp. jeho zástupcu, čo viedlo k formálnemu vytvoreniu časového priestoru na prekladanie nových dôkazov. Znalecký posudok č. 27/2020 mohol žalovaný ako prostriedok procesného útoku predložiť už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Vo veci bolo právoplatne rozhodnuté 1. februára 2019, vyšší súdny úradník rozhodoval o výške trov 9. augusta 2019, na prejednanie sťažnosti sťažovateľov bolo nariadené pojednávanie na 23. júl 2020 a 24. september

2020. Ani na jednom z uvedených pojednávaní znalecký posudok na určenie hodnoty nehnuteľností žalovaný nepredložil. Je zrejmé, že ak by na znalecký posudok č. 27/2020 Okresný súd Piešťany aj napriek tomu, že nebol predložený včas, prihliadol, vyžadovalo by si to nariadenie ďalšieho pojednávania, prípadne aj ďalších úkonov, preto s poukazom na § 153 ods. 2 CSP v spojení s čl. 5 základných princípov CSP naň neprihliadol. Ostatné námietky sťažovateľov sudca vyhodnotil ako nedôvodné.

6. Ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti žalovaného nálezom č. k. II. ÚS 615/2021-47 z 20. decembra 2022 vyslovil, že uznesením Okresného súdu Piešťany zo 17. decembra 2020 boli porušené základné práva žalovaného i jeho práva zaručené dohovorom a dodatkovým protokolom. Uznesenie Okresného súdu Piešťany zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd vyvrátil záver Okresného súdu Piešťany, podľa ktorého v danom prípade došlo k zneužitiu práva žalovaným. Rovnako nebolo dôvodné použiť § 153 ods. 2 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, keďže jeho aplikácia je pri rozhodovaní o náhrade trov konania značne limitovaná. Právo na náhradu trov konania totiž vzniká zo zákona a nemožno ho strane uprieť preto, že si ho neuplatnila. V takom prípade súd prizná náhradu trov, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu. Ústavnému súdu nebolo zrejmé, z akého dôvodu Okresný súd Piešťany nevychádzal zo znaleckého posudku č. 27/2020 (pokiaľ by aj tento nebol zo strany sťažovateľov spochybnený), keď až na pojednávaní 17. decembra 2020 bolo dokazovanie skončené, a teda až do tohto okamihu mohli strany produkovať dôkazy. Sám okresný súd v napadnutom uznesení tvrdil, že znalecký posudok č. 27/2020 by inak podľa svojho obsahu bol spôsobilý viesť k uneseniu dôkazného bremena. Nie je teda zrejmé, prečo Okresný súd Piešťany nariaďoval pojednávanie na 17. december 2020 a na tomto pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené, keď v konečnom dôsledku na dôkaz zabezpečený do termínu tohto pojednávania neprihliadol. Naostatok ústavný súd vyhodnotil postup Okresného súdu Piešťany v otázke rozhodovania o výške náhrady trov konania ako neúčelný a ne hospodárny, priečiaci sa zásadám spravodlivého procesu. Je nepochopiteľné, prečo konajúci súd nevychádzal zo znaleckých posudkov č. 1/2007, č. 3/2007 a č. 4/2007 znalca [REDAKOVANÉ], ktoré predložili samotní sťažovatelia na výzvu súdu z 13. marca 2007 na preukázanie hodnoty predmetu konania na účel vyrubenia súdneho poplatku. S týmito znaleckými posudkami sa ani vyšší súdny úradník a ani okresný súd v napadnutom uznesení absolútne nevysporiadali, dá sa povedať, že ich bez akéhokolvek zdôvodnenia prehliadli. Sťažovatelia na základe týchto znaleckých posudkov uhradili súdny poplatok 500 000 Sk. Z ustálenej súdnej praxe plynie, že ocenenie nehnuteľností na účel vyrubenia súdneho poplatku spravidla postačuje aj na účely určenia tarifnej hodnoty veci, o to viac, keď tieto znalecké posudky predložili samotní žalobcovia. Je teda zrejmé, že sa s nimi stotožňujú. Rovnako aj striktné trvanie na ocenení nehnuteľností presne k dátumu začatia poskytovania právnych služieb ústavný súd považoval z tohto pohľadu za príliš formalistické. Sťažovatelia podaním žaloby vymedzili predmet konania (určenie vlastníckeho práva k pozemkom) a zároveň predložením znaleckých posudkov č. 1/2007, č. 3/2007 a č. 4/2007 určili hodnotu toho, čo bolo pre strany sporu „v hre“. Inak povedané, sťažovatelia túto hodnotu určili a objektivizovali prostredníctvom znaleckých posudkov nielen pre účely vyrubenia súdneho poplatku, ale aj tarifnej hodnoty veci, ktorá takto bola určujúca aj ku dňu začatia poskytovania právnej služby žalovanému. Ústavný súd preto považoval akékoľvek ďalšie zisťovanie ceny nehnuteľností po právoplatnosti rozsudkov vo veci samej pre účely určenia výšky trov konania za ne hospodárne a také, z ktorého nie je možné vychádzať

(bez ohľadu na to, že aj znalecké posudky č. 17/2020 a č. 27/2020 boli zo strany sťažovateľov spochybňované).

7. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka z 9. septembra 2019 tak, že sťažovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne žalovanému zaplatiť náhradu trov konania 105 706,24 eur. Zdôraznil, že v priebehu konania bola hodnota nehnuteľností v konaní preukázaná znaleckými posudkami č. 1/2007, č. 2/2007, č. 3/2007 a č. 4/2007, ktoré predložili samotní sťažovatelia, a to na výzvu súdu z 13. marca 2007 na preukázanie hodnoty predmetu konania pre účely vyrubenia súdneho poplatku. V uvedených znaleckých posudkoch bola hodnota nehnuteľností určená v prepočte na 10 214 200,34 eur, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný vychádzal pri vyčísl'ovaní trov právneho zastúpenia z nižšej hodnoty nehnuteľností v sume 9 550 435,62 eur, okresný súd určil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 2 vyhlášky z tejto hodnoty, a to 19 529,81 eur. Okresný súd akceptoval námietku sťažovateľov týkajúcu sa sadzby dane z pridanej hodnoty. Naopak, ako nedôvodnú vyhodnotil kritiku priznania náhrady trov za pojednávanie konané 16. januára 2014.

III.

Argumentácia sťažovateľov

8. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd nerešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze z 20. decembra 2022. Okresný súd v rozpore s nálezom nevychádzal zo znaleckých posudkov, ako ich odcitoval ústavný súd, teda zo znaleckých posudkov č. 1/2007, č. 3/2007 a č. 4/2007 znalca [REDAKOVANÉ], ale i z iného, ústavným súdom necitovaného znaleckého posudku č. 2/2007. Výsledkom je nesprávny výpočet hodnoty veci a z nej nesprávny výpočet hodnoty jedného právneho úkonu, čo nepriaznivo zasahuje do označených práv sťažovateľov.

9. Okrem toho žiaden znalecký posudok nebol predložený na základe výzvy súdu z 13. marca 2007 na účel vyrubenia súdneho poplatku, pretože ten, a to v maximálnej možnej výške (v tom čase 500 000 Sk) bol už 1. marca 2007 zaplatený, čím nemohli sťažovatelia určiť hodnotu ani na účely súdneho poplatku (vyšší poplatok už nebol ani možný vyrubiť), ani tarifnú hodnotu veci na účely vyčísl'enia trov konania. Potom striktné trvanie na ocenení nehnuteľností presne k dátumu začatia poskytovania právnych služieb, ako to uviedol ústavný súd v bode 30 nálezu, sa v tomto smere nejaví ako formalistické.

10. Podľa sťažovateľov nebolo počas celého sťažnostného konania zrejmé, a s tým sa ani okresný súd nevysporiadal, ba túto zmätočnosť prevzal i do záhlavia a v podstate i do výroku napádaného rozhodnutia, kto a kedy zastupuje (zastupoval) žalovaného, či advokát fyzická osoba alebo advokátske spoločenstvo, či advokátske spoločenstvo malo riadne udelenú plnú moc a kým boli vykonané úkony právnej služby v predmetnom konaní, ktoré majú byť zaplatené k rukám advokáta fyzickej osobe, ktorý už nevykonáva advokáciu samostatne. Nie je a ani nebolo preukázané, že by advokátske spoločenstvo malo nárok na práva, na ktoré by mala nárok advokátka – fyzická osoba, čím je popreté nadobudnutie akýchkoľvek práv advokátskym spoločenstvom z právnej zástupkyne (advokátky) fyzickej osoby, pretože advokátske spoločenstvo dosiaľ nepreukázalo a nepredložilo žiaden dôkaz o nadobudnutí práv a povinností založených plnou mocou pre advokátku fyzickú osobu, napríklad zmluvou o predaji podniku. Skutočnosť, že nejde

o žiadne právne nástupníctvo, je zrejmé i z udelenia novej plnej moci advokátskemu spoločenstvu žalovaným.

11. Napokon podľa sťažovateľov primárnym dôvodom vedúcim k zamietnutiu žaloby spracovanej a podanej právnym zástupcom sťažovateľov bolo nesprávne označenie žalovaného (nedostatok pasívnej legitimácie), čo má (musí mať) vplyv i na posudzovanie účelnosti vykonávaných právnych úkonov právnym zástupcom žalovaného, aby tieto neboli robené (len) pre účely násobenia ich počtu, čo okresný súd vôbec neposudzoval.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Prvú námietku prednesenú sťažovateľmi hodnotí ústavný súd ako nedostatočne konkrétnu. Vôbec nevysvetľujú, prečo okresným súdom konštatované prihliadnutie na znalecký posudok č. 2/2007 malo za následok zásah do ich označených práv. Je totiž zrejmé, že okresný súd, tak ako to od neho požadoval ústavný súd, prihliadol na znalecké posudky č. 1/2007, 3/2007 a 4/2007, ale okrem toho vzal do úvahy aj v náleze nepomenovaný znalecký posudok č. 2/2007. Takto ustálenú hodnotu predmetu konania potom porovnával s ohodnotením, ktoré preukazoval žalovaný. Sťažovatelia neobjasňujú, v čom spočíval rozdiel medzi ústavným súdom označenými tromi znaleckými posudkami na jednej strane a znaleckým posudkom č. 2/2007 na strane druhej. Pritom z uvedených znaleckých posudkov okresný súd vyvodil rovnaké ohodnotenie predmetu sporu, z čoho vyplýva sťažovateľmi nespochybňovaná črta, a to že všetky štyri znalecké posudky museli vykazovať podstatnú mieru identity. Ohodnotenie predmetu konania konštatované okresným súdom (10 214 200,34 eur) sťažovatelia nespochybňujú tým, že by identifikovali odlišnosť hodnoty sporu medzi jednotlivými znaleckými posudkami alebo aspoň medzi tromi znaleckými posudkami, ktoré ústavný súd vo svojom náleze explicitne označil, a znaleckým posudkom č. 2/2007. Presvedčenie sťažovateľov, podľa ktorého výsledkom použitia znaleckého posudku č. 2/2007 bolo nesprávne ohodnotenie predmetu sporu, a tým aj nesprávny výpočet náhrady nákladov na jeden úkon právnej služby, preto zostáva na takej úrovni všeobecnosti, že ústavnému súdu neumožňuje spoľahlivo dospieť k záveru o reálnom vplyve popísaného postupu okresného súdu na výsledok jeho rozhodovania, a tým aj o dopade na označené práva sťažovateľov. Predmetná námietka je preto pri jej prieskume v medziach dôvodov ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, nedôvodná.

13. Ďalšia sťažnostná námietka, podľa ktorej žiaden znalecký posudok nebol predložený na základe výzvy súdu z 13. marca 2007 na účel vyrubenia súdneho poplatku, taktiež nie je spôsobilá ústavnoprávne spochybniť napadnuté uznesenie okresného súdu. Sťažovatelia ňou totiž priamo hodnotu nehnuteľností tvoriacich predmet sporu nespochybňujú. Okrem toho skutočnosť, že bol súdny poplatok zaplatený pred 13. marcom 2007, neodníma prípadnému následnému prieskumu jeho (hoci už zaplatenej) výšky právnu relevanciu, pretože konajúcemu súdu nemožno brániť, aby, hoci aj dodatočne, správnosť výšky sumy, ktorá bola ako súdny poplatok zaplatená, preveril. Fakt, že súdny poplatok 500 000 Sk v tom čase predstavoval zákonom ustanovený horný strop poplatkovej povinnosti, skutočne nie je sám osebe dôkazom o individuálnej hodnote predmetu konania. V takomto zmysle ho však ani okresný súd v napadnutom uznesení ako súčasť skutkového

základu svojho rozhodnutia nevnímal. Zo strany okresného súdu išlo len o podporný, nie rozhodujúci argument. Rovnako ústavný súd v náleze z decembra 2022 dôvodil súdnym poplatkom len z toho dôvodu, aby podrobil kritike ignoranciu znaleckých posudkov predložených do súdneho spisu sťažovateľmi v roku 2007 okresným súdom, keďže pri rozhodovaní o výške trov konania je povinnosťou konajúceho súdu vziať do úvahy relevantné skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu.

14. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov založenú na pochybnosti o tom, či žalovaného zastupoval advokát ako fyzická osoba alebo advokátske spoločenstvo, a teda kým boli vykonané úkony právnej služby v predmetnom konaní, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom. Z uvedeného princípu okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04). Z podkladov, ktoré sťažovatelia pripojili k svojej ústavnej sťažnosti, nevyplýva, že by v sťažnosti podanej podľa § 239 a nasledujúcich CSP proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka boli vzniesli pochybnosti o tom, kto žalovaného v konaní skutočne zastupoval. Pretože sťažovatelia uplatnili, resp. predniesli danú námietku až v konaní pred ústavným súdom, hoci ju mohli efektívne uplatniť v konaní o sťažnosti podľa § 239 a nasledujúcich CSP, je ich ústavná sťažnosť v tejto časti neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k námietke založenej na tvrdení o neúčelnosti vynaloženia nákladov na viaceré úkony právnej služby v dôsledku nosného dôvodu, pre ktorý bola žaloba sťažovateľov zamietnutá (nedostatok pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného). Sťažovatelia v sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka uvedenú výhradu nepredniesli a žiadne z úkonov právnej služby, ktoré by boli spochybnené na podklade takéhoto dôvodu, nekonkretizovali. Preto uvedená námietka netvorila súčasť meritórneho rozhodovania o sťažnosti sťažovateľov podanej podľa § 239 a nasledujúcich CSP, a to ani v uznesení zo 17. decembra 2020, ktoré boli nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 615/2021 zrušené, ani v napadnutom uznesení z 10. augusta 2023, ktoré okresný súd vydal po vrátení veci ústavným súdom. Aj v tejto časti je preto ústavná sťažnosť neprípustná.

15. Sumárne tak ústavný súd konštatuje, že v medziach prvých dvoch dôvodov ústavnej sťažnosti (body 12 a 13 tohto uznesenia) je táto zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, kým vo zvyšnej časti (ostatné dva sťažnostné dôvody) je podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde neprípustná, keďže sťažovatelia kritiku založenú na spochybnení identifikácie právneho zástupcu žalovaného a na vyvrátení účelnosti úkonov právnej služby v dôsledku dôvodu zamietnutia ich žaloby v sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nepredniesli.

16. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že zostalo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov prednesených v petite ich ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), ako aj o ich návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

17. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka, a to čo sa týka výroku, aj odôvodnenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu